

Sygn. akt VI P 114/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2016 roku.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący : SSR Paula Markiewicz

Protokolant : st. sekr. sąd. Barbara Marszewska

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2016 roku w Gdańsku

sprawy z powództwa J. D.

przeciwko B. K.

o wynagrodzenie, wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, wynagrodzenie urlopowe

I. zasądza od pozwanej B. K. na rzecz powoda J. D. kwotę 10.618,76 złotych (dziesięć tysięcy sześćset osiemnaście złotych i 76/100) brutto tytułem wynagrodzenia urlopowego za 2011 rok wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej B. K. na rzecz powoda J. D. kwotę 7.460 złotych (siedem tysięcy czterysta sześćdziesiąt złotych i 00/100) brutto tytułem wynagrodzenia urlopowego za 2012 rok wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty,

III. zasądza od pozwanej B. K. na rzecz powoda J. D. kwotę 14.691,21 złotych (czternaście tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt jeden złotych i 21/100) brutto tytułem wynagrodzenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty,

IV. pozostałym zakresie oddala powództwo,

V. zasądza od pozwanej B. K. na rzecz powoda J. D. kwotę 1.206 złotych (tysiąc dwieście sześć złotych i 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

VI. zasądza od powoda J. D. na rzecz pozwanej B. K. kwotę 594 złotych (pięćset dziewięćdziesiąt cztery złote i 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

VII. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 8.739,81 złotych brutto (osiem tysięcy siedemset trzydzieści dziewięć złotych i 81/100) brutto,

VIII. nakazuje ściągnąć od pozwanej B. K. na rzecz Skarbu Państwa- Kasy Sądu Rejonowego (...) w G. kwotę 5.825,08 złotych (pięć tysięcy osiemset dwadzieścia pięć złotych i 08/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w sprawie,

IX. w pozostałym zakresie koszty sądowe przejmuje na rachunek Skarbu Państwa- Kasę Sądu Rejonowego (...) w G.,

Sygn. akt VI P 114/14

UZASADNIENIE

Powód J. D. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej B. K. ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za lata 2011 i 2012 tj. w wysokości 22.355,28 NOK za rok 2011 oraz 17.176,56 NOK za rok 2012 tj. łącznie 39.531,84 NOK stanowiącej równowartość 21.074,42 złotych, nadto wniósł o zasądzenie kwoty 5.194,36 NOK tj. 2.769,11 złotych tytułem zaległego wynagrodzenia. W piśmie z dnia 26 kwietnia 2014 roku powód podał, iż z uwagi na zapłatę przez pozwaną kwoty 100 NOK, co stanowi kwotę 533,10 złotych, ogranicza żądanie pozwu do kwoty 23.310,43 złotych. (k. 172-174, 292)

W piśmie procesowym z dnia 5 lutego 2015 roku powód wskazał, iż pracodawca jest również zobowiązany do wypłaty na jego rzecz wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych tj. w wysokości 29.278,40 NOK tj. 13.965,80 złotych, jak również wypłaty na jego rzecz dodatkowej należności z tytułu wynagrodzenia za pracę wg. stawek minimalnych obowiązujących w Norwegii. (k. 555-556)

W piśmie procesowym z dnia 22 czerwca 2015 roku powód sprecyzował, iż domaga się zasądzenia na jego rzecz ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za rok 2011 w wysokości 22.355,28 NOK tj. w kwocie 10.618,76 złotych, nadto za rok 2012 w wysokości 15.705,26 NOK tj. w kwocie 7.460 złotych, nadto kwoty 30.928,87 NOK tj. kwoty 14.691,21 złotych tytułem niewypłaconego na jego rzecz wynagrodzenia, jak również kwoty 33.945,92 NOK tj. kwoty 16.124,31 złotych tytułem pracy w godzinach nadliczbowych. Łączną wartość dochodzonych roszczeń powód określił na kwotę 48.895,28 złotych.(k. 704-709)

Na rozprawie w dniu 4 listopada 2015 roku powód sprecyzował, iż odsetek ustawowych od ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za rok 2011 domaga się począwszy od dnia 1 stycznia 2012 roku, zaś w zakresie ekwiwalentu za rok 2012 od dnia 1 stycznia 2013 roku, odnośnie zaś zaległego wynagrodzenia za pracę powyższych domaga się od dnia doręczenia pozwanej odpisu pozwu. (k. 821)

Pozwana B. K. wniosła o oddalenie powództwa.

W piśmie procesowym z dnia 18 czerwca 2014 roku pozwana podniosła zarzut potrącenia co do kwoty 798,44 złotych z tytułu nadpłaconego na rzecz powoda wynagrodzenia, jak również wypłaconego mu dodatku narzędziowego. (k. 314-315)

W piśmie procesowym z dnia 29 lipca 2015 roku pozwana zgłosiła zarzut potrącenia wierzytelności w stosunku do powoda z tytułu naprawienia szkody związanej z brakiem rozliczenia z pobranych narzędzi w kwocie 1.578,58 NOK., nadto z tytułu nierozliczonych kantyn w kwocie 18.915,50 NOK, naprawienia szkody z tytułu braku zwrotu odzieży ochronnej z logo firmy na kwotę 2.078 NOK, jak również nadpłaconego na rzecz powoda wynagrodzenia za pracę w wysokości 4.277,51 NOK tj. łącznie kwoty 26.849,59 NOK. (k. 728-730)

W piśmie z dnia 25 listopada 2014 roku strona pozwana wniosła o zawiadomienie o toczącym się postępowaniu spółki (...) i wezwanie do wzięcia udziału w sprawie. W/w podmiot nie przystąpił do toczącego się postępowania. (k. 516-518, 675-681, 743-750)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powód J. D. został zatrudniony przez pozwaną B. K., prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...) w Norwegii, na podstawie umowy o pracę zawartej od dnia 10 stycznia 2011 roku, w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku monter izolacji, za wynagrodzeniem za godzinę pracy w wysokości 115 koron norweskich za godzinę pracy. Nadto strony przewidziały wypłatę na rzecz powoda diet wysokości 100 NOK za jeden dzień, jak również tzw. świadczenia urlopowego w wysokości 12% podstawy wynagrodzenia. Strony przewidziały również, iż pracownikowi przysługują w czasie pracy 2 przerwy po 15 minut oraz jedna przerwa 30 minutowa. Powyższa umowa została zawarta na okres do dnia 18 kwietnia 2011 roku.

„Standardowa umowa o pracę” zawarta przez strony w dniu 10 stycznia 2011r. pomiędzy powodem została sporządzona w języku angielskim, na formularzu w języku norweskim i angielskim i poddana właściwości prawa norweskiego.

Począwszy od dnia 18 kwietnia 2011 roku strony łączyła umowa o pracę zawarta na czas nieokreślony, z możliwością jej wypowiedzenia z zachowaniem 14-dniowego okresu wypowiedzenia.

W jej treści strony przewidziały, iż powodowi przysługuje wynagrodzenie w wysokości 125,56 NOK za godzinę, dodatek z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych w wysokości 40 %, zaś w dni świąteczne i w nocy wysokości 100%, nadto świadczenie urlopowe- jako dodatek do wynagrodzenia w wysokości 12 % podstawy wynagrodzenia, jak również dieta dzienna w wysokości 100 NOK. Strony przewidziały również, iż pracownikowi przysługują w czasie pracy 2 przerwy po 15 minut oraz jedna przerwa 30 minutowa, nadto określiły iż tygodniowy wymiar czasu pracy powoda wynosi 40 godzin.

Począwszy od dnia 1 kwietnia 2012 roku strony łączyła kolejna umowa o pracę, również na czas nieokreślony. W jej treści strony przewidziały możliwość jej wypowiedzenia z zachowaniem okresu dwutygodniowego. Określiły również, iż pracownikowi przysługuje wynagrodzenie w wysokości 125,56 NOK za godzinę, nadto dodatek narzędziowy, jak również dodatek z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych w wysokości 40 %, zaś w dni świąteczne i w nocy wysokości 100%, jak również wynagrodzenie urlopowe- zgodnie z ustawą, nadto dieta dzienna w wysokości 100 NOK. Strony przewidziały również, iż pracownikowi przysługują w czasie pracy 2 przerwy po 15 minut oraz jedna przerwa 30 minutowa, jak również iż tygodniowy wymiar czasu pracy powoda wynosi 40 godzin.

Strony ustaliły nadto, iż należność tytułem diet będzie przysługiwała pracownikowi w sytuacji gdy nie będzie on korzystał z kantyn. W sytuacji wypłaty diet należność z tytułu kantyn miała być potrącana z wynagrodzenia, powód miał świadomość powyższych ustaleń.

Powoda obowiązywał 3-miesięczny okres rozliczeniowy.

Powód pracował na rzecz norweskiej firmy (...).

Norweskie przepisy prawa pracy zawarte są przede wszystkim w ustawie z dnia 17 czerwca 2005r. Nr 62 dotyczącej środowiska pracy, godzin pracy i ochrony zatrudnienia itp. z późn. zm, na którą strony powołały się w treści łączącej strony umowy. (Ustawa o Środowisku Pracy- Arbeidsmiljøloven).

Zgodnie z ustawą z dnia 16 lipca 2015 roku o urloпах i wynagrodzeniu urlopowym (Lov om ferie) pracownikowi przysługuje wynagrodzenie urlopowe obliczane na podstawie pensji wypłacanych w roku kwalifikacyjnym.

Rokiem kwalifikacyjnym dla wynagrodzenia urlopowego jest poprzedni rok kalendarzowy. Pracownik ma prawo wynagrodzenia urlopowego ze strony pracodawcy wynoszącego 10,2% podstawy obliczenia wynagrodzenia.

Wynagrodzenie urlopowe związane z urlopem wypoczynkowym, który nie został wykorzystany w danym roku urlopowym, ani nie został przeniesiony na kolejny rok urlopowy, jest wypłacane w pierwszym normalnym dniu wypłaty po zakończeniu roku urlopowego. Umowa o pracę, która odstępuje w tym zakresie na niekorzyść pracownika musi być zawarta na piśmie.

Z kolei ustawa o upowszechnieniu układów zbiorowych pracy z dnia 4 czerwca 1993 roku (ustawa o upowszechnieniu) ma na celu zapewnienie pracownikom zagranicznym warunków pracy i płacy, które są równoważne z warunkami, które mają pracownicy norwescy. Ustawa obejmuje pracowników na statkach i konstrukcjach ruchomych pod norweską banderą.

W oparciu o powyższą ustawę zostało wydane Rozporządzenie o częściowym upublicznieniu umowy zbiorowej dla przemysłu stoczniowego. Powyższe określa stawki minimalne wynagrodzenia pracowników w tej gałęzi. Rozporządzenie dotyczy pracowników wykwalifikowanych, pracowników specjalistów i pracowników pomocniczych wykonujących pracę przy produkcji i montażu lub prace instalacyjne w przemyśle okrętowym i stoczniowym. Przez pracownika wykwalifikowanego rozumie się pracobiorcę posiadającego uznany dyplom zawodowy w rozumieniu ustawy o specjalistycznym kształceniu zawodowym zdobyty bądź po okresie przyuczenia zawodowego na kontrakcie,

bądź na praktykach, przez pracownika – specjalistę rozumie się pracobiorcę, który ma ukończone 18 lat i ma na tyle lat praktyki i doświadczenia, że może samodzielnie i na własną odpowiedzialność obsługiwać maszyny i urządzenia lub wykonywać inne specjalistyczne prace, będące koniecznym etapem produkcji, przez pracownika pomocniczego rozumie się pracobiorcę, który nie spełnia wymogów, by móc być uznanym za pracownika – specjalistę tj. pracownika, który w procesie produkcji wykonuje prostsze prace. Rozporządzenia nie stosuje się jeśli pracobiorca jest objęty korzystniejszymi warunkami pracy i płacy- na mocy umowy lub prawodawstwa tego kraju, które zasadniczo reguluje dany stosunek pracy.

Zgodnie z powyższym pracownikowi wyspecjalizowanemu wykonującemu prace produkcyjne, montażowe i instalacyjne w przemyśle okrętowym i stoczniowym przysługuje wynagrodzenie za godzinę pracy nie mniejsze niż : w okresie od I-III 2011 roku- 131,78 NOK, w okresie od VI 2011-III 2012- 133,78 NOK, zaś w okresie od IV-IX 2012- 141,53 NOK.

Wg. przepisów norweskich normalne godziny pracy nie mogą przekraczać 9 godzin na 24 godziny oraz 40 godzin na 7 dni. Pracodawca i pracownik mogą na piśmie uzgodnić, że normalne godziny pracy mogą być ustalone w taki sposób, że średnio w okresie nie przekraczającym 52 tygodni, godziny pracy nie będą dłuższe niż w/w, ale łączne godziny pracy nie przekroczą 9 godzin na 24 godziny oraz 48 godzin na 7 dni. Jeśli pracodawca przekracza limit określony w ustawie dla normalnych godzin pracy, czas przekraczający powyższe będzie traktowany jako nadgodziny. Za nadgodziny zostaje wypłacona dopłata, oprócz płacy otrzymanej przez pracownika za pracę w normalnych godzinach pracy. Dopłata za nadgodziny wynosi co najmniej 40%. Pracodawca i pracownik mogą uzgodnić na piśmie, że nadgodziny w całości lub w części będą brane, jako czas wolny w uzgodnionych terminach.

(Dowód: umowa o pracę z dnia 10 stycznia 2011 roku- k.9, 332, 519, umowa o pracę z dnia 18 kwietnia 2011 roku- k. 10-11, 333-334, 558, umowa o pracę z dnia 1 kwietnia 2012 roku- k. 316-317, 336-336v,557, porozumienie- k. 335, wypis z ewidencji działalności gospodarczej- k. 29, 42,218,246, informacje z rejestru działalności gospodarczej- k. 44-51, 87-89, pisma Ministerstwa Sprawiedliwości Departament Współpracy Międzynarodowej i Praw Człowieka wraz z regulacjami prawa norweskiego- k. 54-75, 96-169, 251- 291,598- 611,615-616, 624- 630, 685-689, 723-727, 762-766, 814-819, pismo Naczelnika US z dnia 14 sierpnia 2013r- k. 221, dokumenty źródłowe- k. 13-14, 16-24, 176-213, 308-309, 340-422,431-434, 560-597, 732-738,792-809, 886-887, informacja dla pracownika – k. 331, świadectwo pracy- k. 338-339, ewidencja czasu pracy powoda- k. 535-537), zeznania świadka J. C.- k. 526-527, zeznania świadka A. V.- k. 693-696 (nagranie 00:03:21-00:52:32), zeznania powoda J. D.- k. 821v-822, 822v-823 (nagranie 00:16:18-00:30:45, 00:47:44-01:06:45), zeznania pozwanej B. K.- k. 822-822v (nagranie 00:30:45-00:44:14), opinia biegłego sądowego R. G.- k. 828-836, opinia uzupełniająca biegłego sądowego R. G.- k. 906-908)

Oświadczeniem z dnia 19 grudnia 2012 roku pozwana B. K. rozwiązała z powodem umowę o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia.

Jako przyczynę powyższego pozwana podała brak możliwości zapewnienia pracy zgodnie z kwalifikacjami i predyspozycjami zawodowymi.

(Dowód : wypowiedzenie umowy o pracę - k. 12, 337)

Pozwana nie wypłaciła powodowi w okresie zatrudnienia następujących kwot:

- 10.618,76 złotych brutto z tytułu wynagrodzenia urlopowego za rok 2011,
- 7.460 złotych brutto z tytułu wynagrodzenia urlopowego za rok 2012,
- 14.691,21 złotych brutto tytułem wynagrodzenia.

Powód w okresie zatrudnienia u pozwanej nie pracował w godzinach nadliczbowych.

(Dowód: opinia biegłego sądowego R. G.- k. 828-836, opinia uzupełniająca biegłego sądowego R. G.- k. 906-908)

Wynagrodzenie miesięczne powoda obliczone, jak ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wynosiło kwotę 8.739,81 złotych brutto.

(**Dowód** : wyrok Sądu Rejonowego(...) w G. z dnia 17 lutego 2014 roku wraz z uzasadnieniem w sprawie (...))

Sąd zważył co następuje:

Powództwo J. D. zasługiwało częściowo na uwzględnienie.

Sąd dokonując ustaleń faktycznych w sprawie oparł się na zeznaniach pozwanej B. K., a także powoda J. D., jak również świadków w osobach J. C. oraz A. V., a także zgromadzonych w sprawie dokumentach.

Sąd dał wiarę powyższym dowodom w takim zakresie w jakim niniejsze stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Walor wiarygodności Sąd przyznał zeznaniom świadków, jak również stron, albowiem były one logiczne, konsekwentne i korespondujące z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności z przedłożoną dokumentacją.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił również oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu rachunkowości R. G. z dnia 15 lutego 2016 roku oraz z dnia 9 maja 2016 roku.

W tym zakresie Sąd meriti oparł ustalenia faktyczne co do wysokości należnego na rzecz powoda wynagrodzenia za pracę, jak również wynagrodzenia urlopowego w oparciu powyższą opinię. W ocenie Sądu przedmiotowa opinia została sporządzona w sposób wyczerpujący, uwzględniający obowiązujące w tej mierze przepisy prawa (norweskiego), jak również ustalenia umowne stron w zakresie warunków wynagradzania powoda, ponadto zgodnie z posiadaną przez biegłego wiedzą specjalistyczną i jako taka zasługuje na uwzględnienie w całości.

Podkreślić należy, iż biegły sądowy odniósł się również w opinii uzupełniającej szczegółowo do zarzutów strony pozwanej dotyczących opinii z dnia 15 lutego 2016 roku. W świetle powyższego zdaniem Sądu nie istniała konieczność dodatkowego jej uzupełnienia, w szczególności poprzez wezwanie biegłego na termin rozprawy. (k. 884-885,906-908)

Zdaniem Sądu opinia R. G. została sporządzona w sposób rzetelny, prawidłowy oraz wszechstronny.

Biegły w swych ustaleniach oparł się bezsprzecznie na całokształcie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w szczególności dotyczącym przysługujących, jak również otrzymywanych przez powoda świadczeń w okresie zatrudnienia u pozwanej. Wnioski wyprowadzone przez biegłego uwzględniają zatem całościowo dowody znajdujące się w aktach sprawy, jak również posiadają uzasadnienie teoretyczne i praktyczne. Potwierdzają również bezwzględnie znajomość problematyki będącej przedmiotem tejże opinii.

Zdaniem Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw odmawiających niniejszej opinii trafności i prawidłowości. Biegły posiada bowiem wymaganą w tym zakresie wiedzę specjalistyczną, zarówno teoretyczną jak i praktyczną.

Wskazać należy, iż fakt niezadowolenia strony z wniosków zawartych w przedmiotowej opinii, przy braku trafnych zarzutów dotyczących jej prawidłowości, nie może stanowić podstawy do podważenia trafności tejże opinii.

W tym zakresie Sąd miał również na uwadze stanowisko zaprezentowane przez Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 12 kwietnia 2013 roku (I ACa 1392/12), iż granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy, okoliczność zaś, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy w sprawie wypowiadało się kilku kompetentnych pod względem fachowości biegłych, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii.

Specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące (wyrok Sądu Najwyższego z 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04).

Sąd jedynie gołosłowna polemika oraz dezaprobata w stosunku do wniosków biegłego - niekorzystnych z punktu widzenia interesów strony w sprawie - nie może stanowić skutecznej podstawy przedmiotowego środka odwoławczego, uzasadniającej do prowadzenia dalszego postępowania dowodowego, aż do ewentualnego uzyskania pożądaných przez stronę wyników tego postępowania.

Szczególnie, że wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla Sądu jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczność za wyjaśnioną, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych. (wyrok Sądu Najwyższego z 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, opubl. w OSP 1975/5/108).

W podobnym też duchu wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 27 lutego 2013 roku (I ACa 941/12), iż samo niezadowolenie strony z opinii, która nie odpowiada jej oczekiwaniom, nie stanowi wystarczającej podstawy do przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnego biegłego.

Mając powyższe na uwadze postanowieniem z dnia 14 czerwca 2016 roku (k. 926) na podstawie art. 217§2 k.p.c. w zw. z art. 227 kpc Sąd oddalił pozostałe wnioski dowodowe strony pozwanej sprecyzowane w pismach z dnia 21 marca 2016 roku oraz z dnia 31 maja 2016 roku (k. 884-885, 914), albowiem okoliczności istotne z punktu widzenia przedmiotu prowadzonego postępowania zostały wystarczająco potwierdzone materiałem dowodowym sprawy, w szczególności załączoną do niego dokumentacją, zeznaniami świadków, stron oraz opinią biegłego sądowego R. G.. Wnioski zaś zgłoszone w tym przedmiocie nie miały jakiegokolwiek znaczenia dla dokonania ustaleń w sprawie. W ocenie Sądu dopuszczenie powyższych dowodów stanowiłoby jedynie o nieuzasadnionym przedłużeniu toczącego się postępowania.

Zdaniem Sądu wartości dowodowej w sprawie nie mógł stanowić audyt przedstawiony przez stronę pozwaną i zawarte w nim wyliczenia i dokumenty. W tym zakresie bowiem świadek. A. V. podała, iż w momencie jego sporządzania nie dysponowała umowami o pracę zawartymi z powodem. Opracowując zaś powyższy dokument bazowała na oświadczeniach pracodawcy, dokumenty zaś źródłowe w nim zawarte są dokumentami sporządzonymi przez biuro rachunkowe i stanowią wyraz wyliczeń należności jakie w ocenie autora powinny zostać wypłacone, nie dotyczą zaś rzeczywistych wypłat na rzecz pracownika. (k. 695, 696)

W ocenie Sądu okoliczności związane z okresem zatrudnienia powoda, jak również podstawą prawną powyższego nie były pomiędzy stronami sporne.

Materiał dowodowy potwierdził, iż w okresie zatrudnienia powoda i pozwaną łączyły trzy umowy o pracę tj. z dnia 11 stycznia 2011 roku, 18 kwietnia 2011 roku, jak również z dnia 2 kwietnia 2012 roku.

W tym zakresie materiał dowodowy potwierdził również, iż w dniu 19 grudnia 2012 roku pracodawca rozwiązał z powodem umowę o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia, jako przyczynę powyższego podając brak możliwości zapewnienia mu pracy zgodnie z kwalifikacjami i predyspozycjami zawodowymi.

Zgodnie z treścią art. 32 ustawy z dnia 12 listopada 1965 roku prawo prywatne międzynarodowe (Dz.U.1965.46.290 ze zmianami) - obowiązującej w chwili zawarcia przez strony umowy o pracę z dnia 10 stycznia 2011 roku oraz z dnia 18 kwietnia 2011 roku, strony mogły poddać stosunek pracy wybranemu przez siebie prawu, jeżeli pozostaje ono w związku z tym stosunkiem.

Art. zaś 33 cyt. ustawy stanowił, iż jeżeli strony nie dokonały wyboru prawa, stosunek pracy podlega prawu państwa, w którym strony w chwili powstania tego stosunku mają miejsce zamieszkania albo siedzibę.

Jeżeli praca jest, była lub miała być wykonywana w przedsiębiorstwie pracodawcy, rozstrzyga, zamiast jego miejsca zamieszkania albo siedziby - siedziba przedsiębiorstwa. (§1) Jeżeli strony nie mają miejsca zamieszkania albo siedziby w tym samym państwie i nie dokonały wyboru prawa, stosuje się prawo państwa, w którym praca jest, była lub miała być wykonywana. (§ 2)

Zgodnie zaś z treścią art. 28 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 4 lutego 2011 roku prawo prywatne międzynarodowe (Dz. U z 2011 roku, Nr 80, poz. 432), obowiązującej od dnia 17 czerwca 2011 roku, prawo właściwe dla zobowiązania umownego określa rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 roku w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz. Urz. UE L 177 z 04.07.2008 r., str. 6). Do zobowiązań umownych, które na podstawie przepisu art. 1 ust. 2 lit. j rozporządzenia, o którym mowa w ust. 1, zostały wyłączone z zakresu jego zastosowania, stosuje się przepisy tego rozporządzenia odpowiednie dla danego zobowiązania.

Jednocześnie zgodnie z treścią art. Artykułu 8 Rozporządzenia Parlamentu i Europejskiego I Rady (WE) Nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 roku w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz.U.U.E.L.2008.177.6), którym Rzeczpospolita Polska jest związana -ust. 1. Indywidualna umowa o pracę podlega prawu wybranemu przez strony zgodnie z art. 3. Taki wybór prawa nie może jednak prowadzić do pozbawienia pracownika ochrony przyznanej mu na podstawie przepisów, których nie można wyłączyć w drodze umowy, na mocy prawa, jakie, w przypadku braku wyboru, byłoby właściwe zgodnie z ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu. 2. W zakresie, w jakim strony nie dokonały wyboru prawa właściwego dla indywidualnej umowy o pracę, umowa podlega prawu państwa, w którym lub - gdy takiego brak z którego pracownik zazwyczaj świadczy pracę w wykonaniu umowy. Za zmianę państwa, w którym zazwyczaj świadczona jest praca, nie uważa się tymczasowego zatrudnienia w innym państwie.3. Jeżeli nie można ustalić prawa właściwego zgodnie z ust. 2, umowa podlega prawu państwa, w którym znajduje się przedsiębiorstwo, za pośrednictwem którego zatrudniono pracownika. 4. Jeżeli ze wszystkich okoliczności wynika, że umowa wykazuje ściślejszy związek z państwem innym niż wskazane w ust. 2 lub 3, stosuje się prawo tego innego państwa.

Jednocześnie art.2 wskazanego powyżej Rozporządzenia stanowi, iż prawo wskazane przez niniejsze Rozporządzenie stosuje się bez względu na to, czy jest ono prawem państwa członkowskiego. Poprzez wprowadzenie art. 2 Rozporządzenia prawodawca wspólnotowy zrezygnował z możliwości stworzenia odrębnej regulacji kolizyjnoprawnej dla stosunków wewnątrzspółnotowych, odrębnej zaś dla stanów faktycznych związanych z terytorium państw trzecich (D. Martiny (w:) Münchener Kommentar 2010, s. 456). Przesłanką zastosowania przez sąd norm kolizyjnych zawartych w rozporządzeniu nie jest zatem jakkolwiek obiektywny związek poddawanej ocenie sytuacji życiowej z obszarem państw członkowskich Unii (J. von Hein (w:) T. Rauscher, Kommentar 2011, s. 88).

Mając na uwadze treść łączących strony umów uznać należało, iż strony poddały powyższe przepisom prawa norweskiego, w tym zakresie bowiem odwołały się do obowiązujących tamże regulacji prawnych.

Bezspornie zgodnie z powołanymi powyżej przepisami w niniejszej sprawie zastosowanie ma zatem prawo norweskie, a pierwszeństwo stosowania miały ustalenia umowne stron co do wyboru prawa (art. 32 ustawy z dnia 12 listopada 1965 roku prawo prywatne międzynarodowe), a następnie przepisy Rozporządzenia Parlamentu i Europejskiego I Rady (WE) Nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 roku w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I).

Norweskie zaś przepisy prawa pracy zawarte są zawarte przede wszystkim w Ustawie z dnia 17 czerwca 2005r. Nr 62 dotyczącej środowiska pracy, godzin pracy i ochrony zatrudnienia, itp. z późn. zm.(Ustawa o Środowisku Pracy).

Nadto kwestie objęte zakresem roszczeń zgłoszonych w przedmiotowej sprawie zawarte są w ustawie z dnia 16 lipca 2015 roku o urloпах i wynagrodzeniu urlopowym (Lov om ferie), jak również ustawie o upowszechnieniu

układów zbiorowych pracy z dnia 4 czerwca 1993 roku (ustawa o upowszechnieniu) oraz Rozporządzeniu o częściowym upublicznieniu umowy zbiorowej dla przemysłu stoczniowego. (regulacje w aktach sprawy)

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, iż strony łączyły umowy o pracę poddane właściwości prawa norweskiego.

Takowe też regulacje Sąd odniósł do roszczeń zgłoszonych przez powoda.

Również biegły sądowy sporządzając opinie w sprawie takowe przepisy w podstawie swych ustaleń i wyliczeń miał na uwadze.

Odnosząc się do roszczenia powoda dotyczącego wynagrodzenia urlopowego Sąd uwzględnił powyższe w całości.

Zgodnie z ustawą z dnia 16 lipca 2015 roku o urlopach i wynagrodzeniu urlopowym (Lov om ferie) pracownikowi przysługuje wynagrodzenie urlopowe obliczane na podstawie pensji wypłacanych w toku kwalifikacyjnym. Rokiem kwalifikacyjnym dla wynagrodzenia urlopowego jest poprzedni rok kalendarzowy. Pracownik ma prawo wynagrodzenia urlopowego ze strony pracodawcy wynoszącego 10,20 % podstawy obliczenia wynagrodzenia.

Wynagrodzenie urlopowe związane z urlopem wypoczynkowym, który nie został wykorzystany w danym roku urlopowy, ani nie został przeniesiony na kolejny rok urlopowy, jest wypłacane w pierwszym normalnym dniu wypłaty po zakończeniu roku urlopowego. Umowa o pracę, która odstępuje w tym zakresie na niekorzyść pracownika musi być zawarta na piśmie.

W umowach zawartych przez powoda z pozwaną z dnia 10 stycznia 2011 roku oraz z dnia 18 kwietnia 2011 roku znajdują się natomiast zapisy, że świadczenie urlopowe powoda miało wynosić 12 % płacy brutto za ostatni rok kalendarzowy. Z kolei w umowie z dnia 1 kwietnia 2012 roku strony postanowiły, iż powyższe świadczenie będzie przysługiwało pracownikowi w stawce wynikającej z ustawy tj. 10,20 % podstawy obliczenia.

Mając powyższe na uwadze za 2011 rok przysługujące powodowi wynagrodzenie urlopowe, przy uwzględnieniu wskaźnika jego wyliczeń na poziomie 12 %, wynosi 22.355,28 NOK tj. 10.618 złotych brutto.

W zakresie zaś roku 2012 powyższe, mając na uwadze wskaźnik 12 % za okres od stycznia 2012 roku do marca 2012 roku wynosi 7.367,88 NOK, zaś za pozostały okres liczone według wskaźnika 10,20 % podstawy obliczenia kwotę 8.337,38 NOK, czyli łącznie należność w wysokości 15.705,26 NOK tj. 7.460 złotych brutto.

Powyższe wyliczenie zostało zawarte w opinii biegłego sądowego, niniejsze koresponduje również z wyliczeniami i roszczeniami powoda sprecyzowanymi w tym zakresie w toku postępowania. (k. 704)

Niniejsze roszczenie zasługiwało zatem na uwzględnienie w całości.

O powyższym orzeczono w punkcie I i II wyroku mając na uwadze powołane wyżej regulacje. Niniejsze określają również bezspornie termin wymagalności powyższego.

W ocenie Sądu na częściowe uwzględnienie zasługiwało również żądanie powoda dotyczące zapłaty na jego rzecz kwoty 14.691,21 złotych brutto.

W tym zakresie bowiem materiał dowodowy potwierdził, iż pozwana nie wypłaciła powodowi całego przysługującego mu wynagrodzenia.

W tym zakresie pozwana całkowicie pominęła regulacje dotyczące minimalnego wynagrodzenia na rzecz pracowników przysługującego w przemyśle stoczniowym.

W tym zakresie ustawa o upowszechnieniu układów zbiorowych pracy z dnia 4 czerwca 1993 roku (ustawa o upowszechnieniu) zapewnienia pracownikom zagranicznym warunki pracy i płacy, które są równoważne z

warunkami, które mają pracownicy norwescy. Ustawa obejmuje pracowników na statkach i konstrukcjach ruchomych pod norweską banderą.

W oparciu o powyższą została również wydane Rozporządzenie o częściowym upublicznieniu umowy zbiorowej dla przemysłu stoczniowego, które określa stawki minimalne wynagrodzenia pracowników w tej gałęzi. Rozporządzenie dotyczy pracowników wykwalifikowanych, pracowników specjalistów i pracowników pomocniczych wykonujących pracę przy produkcji i montażu lub prace instalacyjne w przemyśle okrętowym i stoczniowym.

Przez pracownika wykwalifikowanego rozumie się pracobiorcę posiadającego uznany dyplom zawodowy w rozumieniu ustawy o specjalistycznym kształceniu zawodowym zdobyty bądź po okresie przyuczenia zawodowego na kontrakcie, bądź na praktykach, przez pracownika – specjalistę rozumie się pracobiorcę, który ma ukończone 18 lat i ma na tyle lat praktyki i doświadczenia, że może samodzielnie i na własną odpowiedzialność obsługiwać maszyny i urządzenia lub wykonywać inne specjalistyczne prace, będące koniecznym etapem produkcji, przez pracownika pomocniczego rozumie się pracobiorcę, który nie spełnia wymogów, by móc być uznany za pracownika – specjalistę tj. pracownika, który w procesie produkcji wykonuje prostsze prace. Rozporządzenia nie stosuje się jeśli pracobiorca jest objęty korzystniejszymi warunkami pracy i płacy - na mocy umowy lub prawodawstwa tego kraju, które zasadniczo reguluje dany stosunek pracy.

Z opinii złożonej przez biegłego wynika, iż niedopłata z tego tytułu na rzecz powoda stanowi kwotę 30.082,41 NOK. tj. za lata 2011 -2012.

Biegły stwierdził również, iż mając na uwadze treść łączących strony umów niedopłata z tytułu powyższych stanowi kwotę 4.193,88 NOK. Wskazać należy, iż powyższe wyliczenie uwzględniło również konieczność potrącenia należności za kantyny. W tym zakresie bowiem świadkowie słuchani w sprawie, jak również strona pozwana potwierdzili, iż powyższe świadczenie nie przysługiwało pracownikowi w sytuacji gdy otrzymywał on diety. Okoliczność ta została również potwierdzona w trakcie zeznań przed Sądem przez powoda.

W tym zakresie strona pozwana w toku prowadzonego postępowania zakwestionowała wielkość przyjętych przez biegłego kwot za kantyny za 2011 rok. Biegły sądowy w opinii uzupełniającej do powyższego zarzutu odniósł się szczegółowo, wskazując na wiarygodny materiał źródłowy, który stanowił podstawę jego wyliczeń w tej materii. (k. 431 – dokument podpisany przez pozwaną, wiadomość mailowa – k. 17) Biegły wskazał, iż dokumenty przywołane w tym zakresie przez pozwaną nie mogą stanowić uzasadnienia dla przyjętych wyliczeń, albowiem nie korespondują w tym przedmiocie z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie. (opinia biegłego sądowego – k. 907v)

Powyższe okoliczności nie miały jednak zasadniczego znaczenia w sprawie, mając na uwadze wysokość roszczeń powoda zgłoszonych z tego tytułu tj. zasądzenia na jego rzecz kwoty 30.928,87 NOK - 14.691,21 złotych brutto (k. 704), jak również mając wielkość niedopłaty na rzecz powoda z tytułu płacy minimalnej obowiązującej w przemyśle stoczniowym, która została określona przez biegłego na kwotę 30.082,41 NOK.

W ocenie Sądu biegły zasadnie w podstawie wyliczeń powyższego przyjął stawki obowiązujące w tym przedmiocie dla pracownika wykwalifikowanego, albowiem oceniając treść powołanych wyżej regulacji powód bezsprzecznie nie może być zaliczony do kategorii pracowników – specjalistów, jak również pracowników pomocniczych.

W ocenie Sądu kwestia ta została precyzyjnie określona w treści powołanych wyżej regulacji i nie wymagała dodatkowych ustaleń ze strony biegłego.

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie powołanych wyżej regulacji, zasądził na rzecz powoda kwotę 14.691,21 złotych brutto tytułem wynagrodzenia w kwocie przez niego żądanej, która posiadała również uzasadnienie w treści złożonej do akt sprawy opinii biegłego sądowego. O odsetkach orzeczono, zgodnie z żądaniem sprecyzowanym przez powoda na rozprawie w dniu 4 listopada 2015 roku. (zpo k. 230) W zakresie wymagalności powyższego roszczenia Sąd miał na uwadze treść informacji przekazanej pracownikowi, iż wynagrodzenie jest płatne do dnia 15 następnego miesiąca. (informacja dla pracownika – k. 331)

W ocenie Sądu na uwzględnienie nie zasługiwał zarzut przedawnienia podniesiony przez stronę pozwaną w piśmie z dnia 21 marca 2016 roku (k. 884-885), albowiem żądanie w przedmiocie wynagrodzenia za pracę zostało sformułowane przez powoda już w piśmie procesowym z dnia 8 sierpnia 2013 roku (k. 172-175), powyższe bezsprzecznie dotyczyło całego okresu zatrudnienia powoda u pozwanej, nadto bezsprzecznie od początku trwania postępowania powód formułował żądania w walucie polskiej, a zatem twierdzenia strony pozwanej o formułowaniu powyższych w koronach norweskich nie znajdują potwierdzenia w aktach sprawy.

W ocenie Sądu za nieuzasadnione uznać należało również twierdzenie strony pozwanej o konieczności uprzedniego obligatoryjnego zgłoszenia przez pracownika sporu do komisji rozjemczej w Norwegii. (pismo z dnia 24 lipca 2015 roku- k. 728-730) W tym bowiem zakresie art. 17-2 pkt 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2005 roku Nr 62 dotyczącej środowiska pracy, godzin pracy i ochrony zatrudnienia itp. z późn. zm, na którą strony powołały się w treści łączącej je umowy (Ustawa o Środowisku Pracy- Arbeidsmiljøloven), wskazuje jedynie na taką możliwość, w żadnej zaś mierze na formułuje w tej kwestii jakiegokolwiek obowiązku. (k. 161)

Zdaniem Sądu na uwzględnienie nie zasługiwał również w niniejszym postępowaniu zarzut potrącenia zgłoszony przez stronę pozwaną z tytułu nierozliczonych przez powoda narzędzi oraz odzieży roboczej, kantyn, jak również nadpłaconego wynagrodzenia.

W tym zakresie bezsprzecznie biegły w ramach wyliczeń dokonanych w sprawie uwzględnił bowiem wszelkie obciążenia powoda tj. również w zakresie kantyn, jak również okoliczności dotyczące wypłaconego oraz należnego na rzecz powoda wynagrodzenia. Opinia złożona do akt sprawy powyższe kwestie oceniła bowiem całościowo. Odnośnie zaś pozostałych świadczeń w ocenie Sądu strona pozwana nie wykazała ich wysokości i zasadności. W tym bowiem przedmiocie oszacowane przez nią należności z tytułu narzędzi oraz odzieży są całkowicie dowolne, nie znajdujące jakiegokolwiek oparcia w materiale dowodowym sprawy. Nadto brak jakiegokolwiek uzasadnienia dla przyjęcia, iż powód jakkolwiek odzież roboczą otrzymał, a w konsekwencji jaka była jej wartość. W zakresie zaś narzędzi roboczych strona pozwana nie wskazała jakie konkretnie narzędzia nie zostały przez powoda rozliczone, a co za tym idzie jaka była wartość powyższych.

Oświadczenie o potrąceniu nie musi być dokonane w szczególnej formie, a składając je potrącający nie musi *expressis verbis* użyć zwrotu, że potrąca swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, lecz wystarczy, by ujawnił swoją wolę umorzenia obu wierzytelności przez ich wzajemne przeciwstawienie sobie (postanowienie SN z dnia 9 marca 1972r., III PZP 2/72)

Zarzut potrącenia jest oświadczeniem wymaganym w art. 499 kc składanym powodowi w celu umorzenia się wzajemnych wierzytelności i zarazem żądaniem skierowanym do sądu, aby uznając jego skuteczność, uwzględnił to umorzenie wierzytelności powoda i w takim zakresie oddalił jego powództwo. Dla osiągnięcia skutku pozwany powinien zatem zindywidualizować swoją wierzytelność oraz skonkretyzować jej zakres przedstawiony do potrącenia z wierzytelnością powoda, wskazując zwłaszcza przesłanki jej powstania, wymagalności i wysokości oraz dowody w celu ich wykazania.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 listopada 2012 roku (I ACa 1184/12) do wywołania skutku potrącenia nieodzowne jest skonkretyzowanie istniejącej i wymagalnej wierzytelności wzajemnej potrącającego, a więc m.in. określenie kwoty pieniężnej, w jakiej ta wierzytelność się wyraża. Warunkiem skuteczności oświadczenia o potrąceniu składanego drugiej stronie, jeśli chodzi o wzajemną wierzytelność potrącającego, jest skonkretyzowanie tej wierzytelności pod względem rodzajowym, terminowym i wartościowym, w tym dokładne określenie kwoty pieniężnej, w jakiej ta wierzytelności się wyraża. Z art. 499 kc wynika natomiast, iż potrącenie dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie to ma charakter prawnokształtujący, gdyż bez niego - mimo współzaistnienia ustawowych przesłanek potrącenia (art. 498 § 1 k.c.) - nie dojdzie do wzajemnego umorzenia wierzytelności.

W ocenie Sądu na uwzględnienie nie zasługiwało żadne powoda z tytułu wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Również w tym przedmiocie podstawę ustaleń Sądu stanowiła opinia biegłego sądowego, która bezspornie w tym zakresie nie była również kwestionowana przez żadną ze stron.

Wg. przepisów norweskich, znajdujących się w aktach sprawy, normalne godziny pracy nie mogą przekraczać 9 godzin na 24 godziny oraz 40 godzin na 7 dni. Pracodawca i pracownik mogą na piśmie uzgodnić, że normalne godziny pracy mogą być ustalone w taki sposób, że średnio w okresie nie przekraczającym 52 tygodni, godziny pracy nie będą dłuższe niż w/w, ale łączne godziny pracy nie przekroczą 9 godzin na 24 godziny oraz 48 godzin na 7 dni.

Jeśli pracodawca przekracza limit określony w ustawie dla normalnych godzin pracy, czas przekraczający powyższe będzie traktowany jako nadgodziny. Za nadgodziny zostaje wypłacona dopłata, oprócz płacy otrzymanej przez pracownika za pracę w normalnych godzinach pracy. Dopłata za nadgodziny wynosi co najmniej 40%. Pracodawca i pracownik mogą uzgodnić na piśmie, że nadgodziny w całości lub w części będą brane, jako czas wolny w uzgodnionych terminach.

Z umów o pracę łączących strony, jak również z informacji o warunkach zatrudnienia przekazanych pracownikowi-powoda obowiązywała przeciętna tygodniowa norma czasu pracy w przeciętnie 6-dniowym tygodniu pracy wynoszącym 40 godzin, w 3-miesięcznym okresie rozliczeniowym. (k. 830)

Jak wynika natomiast z zestawień czasu pracy powoda przedstawionych na k. 536-537 powód przez cały okres zatrudnienia u pozwanej, w obowiązującym go okresie rozliczeniowym, nie przekroczył normatywnego czasu pracy. (opinia biegłego sądowego z dnia 15 lutego 2016 roku- k. 830)

O powyższym, mając na uwadze regulacje powołane wyżej, orzeczono w punkcie IV wyroku.

O rygorze natychmiastowej wykonalności – w punkcie VII orzeczono na podstawie art. 477² § 1 kpc.

Podstawę prawną orzeczenia Sądu o kosztach zastępstwa procesowego stanowił § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 roku Nr 163 poz. 1349 ze zmianami).

W tym zakresie Sąd miał na uwadze, iż powód wygrał proces w 67 % (powód domagał się łącznie kwoty 48.894,28 złotych wygrał zaś co do kwoty 32.769,97 złotych)

Mając na uwadze zakres uwzględnionego przez Sąd powództwa o kosztach zastępstwa procesowego orzeczono w punkcie V i VI wyroku.

Ponadto zgodnie z treścią art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z zm.) opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5 % wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 100.000 złotych.

Natomiast zgodnie z art. 35 ust 1 zdanie drugie cytowanej ustawy w sprawach z zakresu prawa pracy w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50.000 złotych pobiera się od wszystkich podlegających opłacie pism procesowych opłatę stosunkową.

W myśl art. 113 ust. 1 kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją ku temu podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

W zakresie określenia wpisu sądowego w sprawie Sąd miał na uwadze, iż zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2007 roku Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę z zakresu prawa pracy, w której wartość przedmiotu sporu nie przewyższa 50.000 złotych obciąży pozwanego pracodawcę na zasadach określonych w art. 113 ust. 1 ustawy

z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U Nr 167, poz. 1398 ze zmianami) kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik wnoszący powództwo lub odwołanie do sądu, w wyłączeniu opłat od pism wymienionych w art. 35 ust.1 zd.1 powołanej ustawy. A zatem mając powyższe na uwadze pozwanego obciąża obowiązek uregulowania należności tytułem wpisu sądowego w zakresie uwzględnionego przez Sąd powództwa.

Mając na uwadze, fakt iż strona pozwana przegrała proces w zakresie roszczeń objętych punktem I – III wyroku, Sąd na mocy art. 98 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc oraz art. 35 ust. 1 zdanie 2 w zw. z art. 113 cyt. ustawy nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Kasy Sądu Rejonowego (...) wG.kwotę 1.638,49 złotych (5% z kwoty 32.769,97 złotych).

W niniejszym postępowaniu na podstawie art. 2 ust. 1 w zw. z art. 5 ust 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych rozliczenia wymagały również należności z tytułu wynagrodzenia tłumacza, jak również biegłego sądowego (postanowienia z dnia 3 czerwca 2015 roku, z dnia 4 listopada 2015 roku, z dnia 2 marca 2016 roku– k. 698, 824, 855-856) tj. w łącznej kwocie 6.248,65 złotych.

Mając na uwadze, iż strona pozwana przegrała proces w 67 % koszty obciążające ją z tego tytułu stanowiły zatem kwotę 4.186,59 złotych (tj. 67% z kwoty 6.248,65 złotych = 4.186,59 złotych)

Łącznie zatem pozwana zobowiązana jest do uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa- Kasy Sądu Rejonowego kwotę 5.825,08 złotych. (tj. 4.186,59 złotych z tytułu wydatków +1.638,49 złotych z tytułu wpisu sądowego = tj. łącznie 5.825,08 złotych)

O powyższym orzeczono w punkcie VIII wyroku.

W zakresie obciążającym powoda z tytułu sporządzonych w sprawie tłumaczeń oraz opinii biegłego sądowego Sąd przejął powyższe na rachunek Skarbu Państwa- Kasę Sądu Rejonowego(...) w G. nie znajdując podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie dyspozycji art. 97 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz. U z 2005 roku, Nr 167, poz. 1398 ze zmianami)

O powyższym orzeczono w punkcie IX wyroku.